

DAN
COMAN
Parohia

roman

POLIROM
2024

iarna

După Anul Nou mergeam cu crucea. Eu, tata și diacul. Umblam de la o casă la alta, înaintînd greu prin nămeți, dîrdîind de frig și strigînd cît mă țineau puterile țuralesaaaa! țu-raaa-leeee-saaaa! Apoi cîntam *În Iordan botezîndu-te*. Rar, doar foarte rar, și foarte puțin, primeam ajutor de la tata, care oricum nu striga țuralesa niciodată, iar *În Iordan* îl cînta numai pe final, și numai ultimele cuvinte, chiar înainte de a intra în case. Diacul nu cînta decît înăuntru, avea probleme cu vocea la frig.

În ziua de dinaintea plecării repetam de mai multe ori acasă, cu mama, să nu ne facem de rușine în sat. Îmi dădea să beau cîteva gălbenușuri crude, mă puneă să fac gargară cu apă și sare.

Plecam la șase dimineața, cît încă era întuneric afară. Diacul ne aștepta la poartă, cu traista pentru porumb, cădelnița și busuiocul gata pregătite. Porneam în tăcere, intrînd, după ce treceam de școală și o luam peste deal, pînă la genunchi în zăpadă și eu mereu țuralesaaaa, țura-leeesaaaa! și,

deși ultimul în șir, mă scufundam pînă la brîu în nămeți.

Acelea erau singurele dăți din an în care mă îmbătam criță.

Nu-mi plăcea deloc gustul ăla de țuică, dar diacul insista într-atît, încît nu-l puteam refuza. Mi-era și frică de el, îmi și plăcea că-mi repeta întruna că-s un bărbat adevărat. Intram în casele oamenilor, una aici, una la o jumătate de oră de mers mai departe – și cîntam *În Iordan botezîndu-te* pînă ce, odată intrați, tata termina de dat enoriașilor crucea să o sărute,

pînă termina de stropit pereții cu busuioc. Apoi, cît timp el scria pe caietul cu pătrățele numele de vii și, în caietul cu linii, numele de morți pe care oamenii i le dictau pentru pomeniri, diacul lua paharul cu țuică fiartă și, întorcîndu-se cu spatele ca să-mi facă paravan, rînjea și-mi făcea cu ochiul, îndemnîndu-mă să-l dau peste cap dintr-o singură înghițitură.

Nu ne primeau peste tot. Pocăiții și curvele, ăștia nu ne lasă cu sfînta cruce-n mijlocul lor, zicea diacul de fiecare dată cînd găseam poarta de la casa Niniei închisă.

La nea Ilie ne opream și mîncam.

Pînă la Ionică abia mai reușeam să ajung. De strigat țuralesa mai strigam, dar la *În Iordan botezîndu-te* mă apuca sughițul, nu-l mai duceam pînă la capăt. Tata nu zicea nimic, doar mă ținea de braț, echilibrîndu-mă.

Soția lui Ionică avea întotdeauna patul pregătit pentru mine. Tata și diacul mergeau singuri mai departe, la celelalte case. În fiecare an mă lăseau acolo, pe mîini bune, trecînd și luîndu-mă abia pe seară, cînd se întorceau. Mama n-a aflat niciodată nimic, deși o dată, refuzînd să mai beau, diacul m-a amenințat că-i va spune.

În iarna aceea n-am mai ajuns pînă la Ionică. Dincolo de nea Ilie, ca întotdeauna, încă de pe cărare, ne-a întîmpinat nevasta băcanului. Cu lumînarea aprinsă în mîini și făcîndu-și cruci după cruci, așa cum făceau toți. Omul meu nu-i acasă, deși i-am spus că nu se cade să vină popa cu crucea și el să stea la magazin. Dar știți cum e, programul e program. Mereu aceeași poveste.

De data aceea, în vreme ce tata scria în caietele lui, n-am mai putut cînta. M-am trîntit pe pat, lăsînd tavanul să se învîrtă tot mai repede deasupra mea pînă ce am scos totul afară. Reușisem doar să evit covorul. Am vomat chiar la capătul patului, peste lemne, între lada deschisă și sobă. Tata a întors capul, dar n-a zis nimic. Diacul a rîs, femeia s-a aplecat să șteargă. M-am spălat pe față în apa rece din lighean, dar tavanul tot nu se oprise.

M-au lăsat acolo. M-am întins pe pat. Perna umplută cu paie a foșnit. Îmi tot mușcam buzele, la naiba, măcar să nu mai iasă nimic afară. În spatele buzelor auzeam mereu *În Jordan botezîndu-te*, nu-l puteam opri. Femeia

mi-a adus niște zeamă acră de varză, dar n-am deschis ochii. Am strîns și mai tare buzele și am scîncit.

M-am trezit cu un gust amar în gură. Cineva se tot foia lîngă mine, încercînd să-mi tragă pantalonii în jos. De fapt cu pantalonii reușise, dar la izmene îmi făcusem încă de dimineață un nod strîns-strîns, și femeia nu reușea să-l dezlege nicicum, degeaba trăgea acum cu amîndouă mîinile, izmenele nu cedau. După cîteva clipe mi-am dat seama ce se întîmplă și m-am ridicat în fund. Capul îmi plesnea de durere, în ziua aceea combinasem și țuică verde și dintr-aia fiartă, îmi venea întruna să vomit. Am înghițit însă repede tot ce-mi venise înapoi în gură și după aceea m-am aplecat peste femeie, încercînd să o pup pe gură. Și-a tras capul într-o parte, dar am reușit s-o îmbrățișez. Închisesese ochii. Nu făceam altceva decît să o strîng tare-tare în brațe, fără ca ea să scoată vreo vorbă, nici măcar respirația nu i-o auzeam. Doar de cîteva ori a deschis gura, mirosea puternic a usturoi.

Cum întorceam ochii spre el și-l priveam, tavanul cobora amenințător.

Aș fi vrut să-mi strecur mîna pe sub fustă, dar mi-era că scapă dacă slăbesc strînsoarea. Pînă la urmă am reușit să-mi scot un braț și, după ce ea mi-a smuls de cîteva ori palma de pe țîțele ei și mi-a dus-o la nodul de la izmene, l-am desfăcut. Mi le-am tras singur, deodată cu chiloții. Băusem prea

mult, făcusem pe mine. Femeia a atârnat pantalonii la capătul patului, înspre sobă. M-am dus în patru labe prin pat, înspre ea, s-o îmbrățișez iar, dar a dat cu picioarele, oprindu-mă. Apoi, fără să scoată o vorbă, așezată în partea ei de pat, și-a luat un lucrușor de mînă și a început să coasă. Mîna i se mișca lent în sus și-n jos. Își lăsase capul într-o parte, din cînd în cînd își scotea vîrfurile limbii la aer. Cînd se uita spre mine, zîmbea. Îmi plăcea tare mult cum tremura pielea de pe brațul ei gros, jumătate parcă golită de mușchi, albăstrită în două locuri. Țineam ochii întredeschiși și mă uitam cum, cosînd, își tot acoperea și descoperea părul negru și abundent de sub braț. Am mai întins de cîteva ori mîna s-o ating, dar a dat de fiecare dată cu piciorul. Își strecurase o mînă sub lucrușor și-l ridicase puțin spre fereastră, să vadă cum i-a ieșit. Cînd s-a întors, i-am văzut marginea sînului mișcînd prin maiou și, scîncind, ca și cum m-aș fi învîrtit prin somn, m-am dat iar mai aproape de ea. M-a împins cu genunchiul fără să zică nimic, luîndu-și doar pentru cîteva clipe ochii de la lucrușorul la care cosea. Mi-a venit iar să vomit, dar și de data asta am reușit să înghit tot. Îmi plăcea tot mai mult să văd cum i se mișcă grămada aceea uriașă de păr pe sub braț. Zîmbea fără să se uite spre mine. Zîmbea și cosea, făcînd întruna gesturile acelea.

Cînd s-a auzit scîrîind porțița, ea era deja în picioare, în dreptul sobei, pregătindu-se să pună un lemn pe foc.

Degeaba m-am mai apropiat de cîteva ori. Porțița a mai scîrîit o dată, dar de bătut la ușă n-a bătut nimeni.

Nu i-am mai așteptat pe tata și pe diac. Am înghițit pe fugă cîteva castraveți murați, mi-am refăcut nodul de la izmenele încă ude și, după ce femeia a refuzat și îmbrățișarea mea din verandă, am luat-o la fugă în vale, prin nămeți, înspre casa Niniei. Pentru prima dată eram hotărît să intru în curte la ea și să-i spun totul.